

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **L. P.**, zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Praha 8, Černého 517/13, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o přestupku ze dne 24.5.2017 č. j. MSK 162419/2016,

takto:

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 4.11.2016 o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů změněno tak, že sankce pokuty byla snížena z částky 3.000 Kč na 2.500 Kč a zákaz činnosti byl snížen z 2 měsíců na 1 měsíc, ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

Žalobce namítal, že odpovědnost za údajný přestupek zanikla dříve, než napadená rozhodnutí nabyla právní moci. K přestupku mělo dojít dne 15.3.2016. Bylo tak jej možné projednat pouze ve lhůtě do 15.3.2017. Napadené rozhodnutí však nabylo právní moci až dne 24.5.2017. Uvedl, že důvodem argumentace je ustanovení o nabytí účinnosti novely zákona o přestupcích. Byť novela provedená zákonem č. 204/2015 Sb. měla dělenou účinnosti, tj. různá její ustanovení nabývala účinnosti k jiným dnům,

celkově nabyla účinnosti (jako celek) teprve momentem, kdy nabyl účinnosti celý právní předpis. Výchozím bodem je zde článek XXVI. novely, který žalobce v žalobě citoval a konstatoval, že prvním dnem čtrnáctého kalendářního měsíce následujícího od chvíle, kdy byl zákon publikován ve Sbírce zákonů, je den 1.10.2016, zatímco první den druhého kalendářního měsíce následujícího po vyhlášení zákona připadá na 1.10.2015. Žalobce dále citoval článek II. odst. 3 novely zákona č. 204/2015 Sb. a uvedl, že tento článek není uveden mezi výjimkami, které nabývají účinnosti již prvním dnem druhého kalendářního měsíce následujícího po vyhlášení zákona, tedy 1.10.2015. Toto ustanovení nabývá podle článku XXVI. novely zákona č. 204/2015 Sb. účinnosti prvním dnem čtrnáctého kalendářního měsíce následujícího od chvíle, kdy byl zákon publikován ve Sbírce zákonů, tedy dnem 1.10.2016. Hmotněprávní úprava odpovědnosti za přestupek ve znění novely zákona č. 204/2015 pak musí být aplikována na přestupky spáchané od 1.10.2016. Na přestupky spáchané do 30.9.2016 bude aplikována původní právní úprava odpovědnosti za přestupek před účinností novely zákona č. 204/2015 Sb.

Žalobce dále namítal, že v průběhu správního řízení poukazoval na to, že výsledek měření rychlosti provedený laserovým rychloměrem LTI 20/20 TruCam je v jeho neprospěch zkrácen z toho důvodu, že zatímco na začátku měření se laserový paprsek odrazil od kapoty, na konci měření se odrážel od přední masky vozidla, tedy od místa, které bylo zhruba 1 m blíže k rychloměru, což rychloměr vyhodnotil jako větší přiblížení vozidla za časový úsek, po který probíhá měření, v důsledku čehož došlo k vypočtení vyšší, než skutečné rychlosti. K prokázání tohoto tvrzení navrhoval provést důkaz návodem k obsluze, obrazovou dokumentaci, ze které vyplýval posun záměrného kříže v průběhu měření, a dokument BBC, který se nepřesností použitého rychloměru zabývá. Žádný z těchto důkazů žalovaným nebyl proveden, závěr žalovaného, že je zřejmé, že měření rychlosti bylo provedeno správně, neboť střed záměrného kříže na výsledném snímku z měření je na vozidle, považuje žalobce za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Vyslovil názor, že v řízení o přestupku nebyla nad veškerou pochybnost prokázána jeho vina, neboť ačkoliv účinně zpochybnil provedené měření rychlosti, správní orgány neprovedly žádný z navrhovaných důkazů, a ani jiný důkaz, ze kterého by bylo možno považovat jeho námitky za nedůvodné. Žalobce rovněž odmítá způsob, jakým se žalovaný vypořádal s jeho námitkou, že provedené měření je neplatné, neboť záměrný kříž není zcela na vozidle, k čemuž navrhoval provést jako důkaz vyjádření Českého metrologického institutu, ze kterého vyplývala, že podle ČNI nelze považovat za platné takové měření, kde není záměrný kříž zcela na vozidle. K úvahám žalovaného žalobce uvedl, že je irelevantní, že se vyjádření týkalo jiného případu, neboť ČNI zde uvedlo obecně platné pravidlo. Nadto, i kdyby tak neučinil, bylo předmětné vyjádření nepochybně způsobilé vyvolat pochybnost o provedeném měření, kterou měl správní orgán odstranit, např. žádostí o přezkoumání provedeného měření ČNI nebo výrobcem rychloměru, neboť podle všeho v podobném případě ČNI konstatoval, že došlo k porušení návodu k obsluze kvůli tomu, že záměrný kříž není zcela na vozidle, což je i jeho případ. Zcela bez právního významu je dle jeho názoru úvaha žalovaného, že měření prováděli proškolení policisté. Dále uvedl, že předložil mapku z měření, ve které spočítal, že rychloměr zjevně nesprávně spočítal vzdálenost měření. Navrhoval, aby jeho výpočty byly ověřeny exaktní metodou. Tento důkaz však byl žalovaným opomenut, a to neprávem, neboť bylo nutné odstranit pochybnost o tom, zda bylo ověření rychloměru stále platné, nebo zda zaniklo z toho důvodu, že rychloměr

zjevně pozbyl podstatnou metrologickou vlastnost, a to schopnost měřit okamžitou vzdálenost od místa odrazu paprsku.

Žalobce dále odkázal na ust. § 79a silničního zákona, podle něhož mimo jiné platí, že obecní policie smí měřit rychlost pouze v součinnosti s Policií ČR a na úsecích Policií ČR určených. V odvolacím řízení namítal, že splnění těchto podmínek nebylo prokázáno. Žalovaný obstaral sdělení Policie ČR, ve kterém místo měření bylo určeno jako úsek měření Policií ČR. Tento důkaz však odpovídá pouze na otázku, zda bylo měření provedeno na určeném úseku, ale již nikoliv na otázku, zda bylo měření rychlosti provedeno v součinnosti s Policií ČR. Nebylo prokázáno, že by souhlas s měřením úseku dala jménem Policie ČR oprávněná osoba, tj. např. ředitel příslušného krajského ředitelství. Dle žalobce souhlas s měřením dala za Policii ČR nepověřená (nekompetentní) osoba, a proto tedy souhlas Policie ČR je od počátku neplatný.

Žalobce dále namítal, že mu byl nezákonně uložen zákaz řízení všech skupin motorových vozidel, při spáchání údajného přestupku řídil motorové vozidlo spadající do skupiny B, a mohl mu tedy být uložen zákaz řízení pouze této skupiny motorových vozidel. Nezákonně mu byl uložen nijak neomezený, absolutní zákaz řízení motorových vozidel.

Žalobce rovněž namítal, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně je vadný, neboť z něj nevyplynou žádné údaje o rozhodnutí, ze kterého má vyplývat jeho recidiva, co se týče páčání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona, ačkoliv na základě této mu byl uložen zákaz činnosti.

Ve výroku absentuje odkaz na § 14 odst. 1 zákona o přestupcích, ačkoliv podle tohoto zákona bylo nepochybně rozhodováno, neboť byl ukládán zákaz činnosti a současně toto ustanovení obsahuje několik zákonných podmínek, které musí být splněny, pokud správní orgán ukládá zákaz činnosti. Těmito podmínkami se však správní orgán nijak nezabýval, a proto je rozhodnutí správního orgánu I. stupně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Dle názoru žalobce v řízení o přestupku nebylo prokázáno, že by se téhož přestupku dopustil opakovaně za posledních 12 měsíců. Z rozhodnutí je zřejmé, že správní orgán v této otázce vycházel z evidenční karty řidiče. Z ní však nelze dovodit, že by se téhož přestupku dopustil 26.6.2015, nýbrž toliko to, že byl přestupek Policií ČR oznámen a dále, že tento den nabyl pokutový blok právní moci.

Žalobce rovněž namítal, že správní orgán neuvedl žádné úvahy o zavinění a úvahy žalovaného na tom nemohou nic napravit, neboť žalovaný předně nepostupoval podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu v tom směru, že by měnil odůvodnění rozhodnutí I. stupně, jednak by takový postup žalobce krátil na možnosti se odvolat, jelikož by mohl s úvahami o zavinění polemizovat až v žalobě, což není přípustné.

K nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů žalobce dále uvedl, že se žalovaný nezabýval jeho návrhem na provedení veřejného ústního jednání. Žalovaný pochybil i tím, že aproboval rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které je nepřezkoumatelné, jelikož správní orgán zcela pominul hned několik námitek a jeho důkazních návrhů.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. K námitce zániku odpovědnosti za přešupek uplynutím lhůty a k žalobcovu výkladu přechodných ust. zákona č. 204/2015 Sb., žalovaný uvedl, že podle článku II. bod 3 přechodných ustanovení se ustanovení § 20 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, o přerušení běhu lhůty zahájením řízení, použije pouze u přešupků spáchaných ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Přestože tento článek II. má podle článku XXVI. téhož zákona nabytí účinnosti až dnem 1.10.2016, je nutno učinit závěr, že jde o zjevnou legislativní chybu. Vzhledem k tomu, že se jedná o přechodná ustanovení, která z povahy věci upravují postup adresátů měněné právní normy v době bezprostředně následující po nabytí účinnosti takové změny, jediným smysluplným výkladem je takový výklad, že přechodná ustanovení nabývají účinnosti ke stejnému datu jako změna právní normy, ke které se vztahují, tedy k 1.10.2015. Bylo by absurdní, aby přechodné ustanovení, které upravuje běh prekluzivní lhůty pro přešupy spáchané po 1.10.2015 nabylo účinnosti až dne 1.10.2016. Správní orgány tedy postupovaly v souladu s přechodným ustanovením tak, že na přešupek žalobce, spáchaný po 1.10.2015, již neaplikovaly původní jednoletou lhůtu pro zánik odpovědnosti.

K námitkám týkajícím se měření rychlosti žalovaný zcela odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, resp. rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Poznamenal, že laserový paprsek z povahy věci nemůže mít šířku 0,5 m, neboť je – stejně jakýkoli jiný „paprsek“ – úzkým svazkem záření.

K námitce nutnosti součinnosti obecní policie s Policií ČR při měření rychlosti vozidel žalovaný uvedl, že přípis Policie ČR ze dne 14.12.2015, nacházející se v jeho spise, k prokázání požadované součinnosti zcela postačuje. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 66/2016-39.

Námitku týkající se sankce zákazu řízení motorových vozidel považuje žalovaný za absurdní. Ukládání zákazu činnosti na všechny skupiny řidičských oprávnění je pravidlem, opak je výjimkou, která musí být odůvodněna konkrétními okolnostmi. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 22/2017-37.

Výrok prvostupňového rozhodnutí považuje žalovaný ve všech směrech za dostatečný. K náležitostem výroku v případě recidivy přešupku žalovaný odkázal např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 59/2008-63. K žalobcem požadovanému odkazu na obecné ust. § 14 odst. 1 zákona o přešupcích, žalovaný uvedl, že podle jeho názoru odkaz na speciální ustanovení § 125c odst. 6 písm. c) bod 1 zákona o silničním provozu zcela postačuje.

Žalovaný dále uvedl, že podle § 119 odst. 2 písm. g) zákona o silničním provozu obsahuje registr řidičů evidenci spáchaných přešupků. Datum, které je u jednotlivých záznamů uvedeno, je tedy logicky datum spáchání přešupku, které přešupek identifikuje. Nemělo by žádný smysl namísto data spáchání přešupku uvádět datum provedení zápisu. Kromě toho je zde uváděno datum právní moci rozhodnutí o přešupku, které je v případě uložení blokové pokuty zpravidla shodné s datem spáchání přešupku. Žalobce ostatně ani netvrdí, že by daný přešupek spáchal v jiný den.

Žalovaný se ohradil proti tvrzení žalobce, že by správní orgán I. stupně neuvedl žádné úvahy o zavinění. Tyto se nacházejí na str. 9 jeho rozhodnutí.

K námitce ohledně ústního jednání žalovaný uvedl, že v řízení o přestupcích se zásadně nařizuje ústní jednání pouze na prvním stupni (§ 74 zákona o přestupcích). V řízení odvolacím lze nařídit ústní jednání, pokud by byly prováděny další důkazy. Žalovaný se s námitkou žalobce vypořádal na str. 12 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností. Nebylo proto nutné dokazování přestupku doplňovat.

K námitce pod bodem 39. a 40. žaloby žalovaný uvedl, že je zcela obecná, žalobce nespecifikuje, které námitky a které důkazní návrhy správní orgán I. stupně pominul a které úvahy uvedl žalovaný namísto správního orgánu I. stupně a jaké vady prvostupňového rozhodnutí nenapravil.

Soud vyzval účastníky řízení k vyjádření, zda souhlasí s tím, aby soud ve věci rozhodl bez jednání. Současně byli poučeni podle § 51 odst. 1 s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, že nevyjádří-li se do dvou týdnů od doručení výzvy, má se za to, že souhlas je udělen. Žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil. Žalovaný s projednáním věci bez nařízení jednání vyslovil souhlas. Soud proto v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl bez nařízení jednání.

Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s., a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná).

Ze správních spisů bylo zjištěno, že dne 15.3.2016 bylo sepsáno oznámení přestupku, v němž je uvedeno, že dne 15.3.2016 v 12:18 hodin na ulici Staroveská (ZŠ Proskovice) v Ostravě žalobce (jehož totožnost byla zjištěna z občanského průkazu a řidičského průkazu, jejichž čísla jsou uvedena v oznámení), jako řidič motorového vozidla značky Opel, RZ X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou 50 km/h o 29 km/h (naměřeno 79 km/h). Tímto jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, o provozu na pozemních komunikacích. Žalobce se na místě odmítl vyjádřit a podepsat oznámení o přestupku.

Spis obsahuje oznámení podezření ze spáchání přestupku, jehož součástí je fotodokumentace předmětného motorového vozidla s detailem registrační značky změřeného vozidla, údajů o místě měření, číslo snímku, čas měření 12:18:47 hodin dne 15.3.2016, označení výrobního čísla rychloměru TruCam TC001220, osobnímu vozidlu RZ X byla naměřena rychlost 79 km/h. Po odečtení možné odchylky rychloměru (- 3 km/h), byla nejnižší naměřená rychlost vozidla 76 km/h. Vozidlo se nachází na snímku v pravém jízdním pruhu, je zachyceno z pohledu zepředu, zaměření měřicího zařízení je umístěno na středovou část vozidla. Záměrný kříž leží na přední části vozidla nad místem s registrační značkou. Ve spise je ověřovací list Českého metrologického institutu č. 8012-OL-70339-15 k silničními laserovému rychloměru LTI 20/20 TruCam, výrobní číslo TC001220, podle něhož silniční rychloměr měl požadované metrologické

vlastnosti a bylo možno jej používat v souladu s právní úpravou metrologie pro měření rychlosti silničních vozidel při kontrole dodržování maximální povolené rychlosti. Doba platnosti ověření skončila dne 29.10.2016. Součástí spisu je též osvědčení strážníka městské policie T. J., který prováděl měření k obsluze předmětného laserového rychloměru, výpis z evidenční karty řidiče, z níž vyplývá, že žalobce byl v posledních 12 měsících postižen za shodný skutek – dne 26.6.2016 - překročil rychlost o 32 km/h a byla mu uložena bloková pokuta ve výši 1.000 Kč za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Ze spisu plyne, že správní orgán I. stupně provedl důkaz výše uvedenými listinami a dále vyslechl svědky T. J. a J. K. – strážníky městské policie. Z výpovědi svědka T. J. bylo kromě jiného zjištěno, že prováděl měření rychlosti předmětného motorového vozidla řízeného žalobcem. Co se týče samotného měření, tak na měřicím zařízení obsluha nastaví dovolenou rychlost jízdy v měřeném úseku a pak se stanovuje, v jaké rychlosti přístroj zaznamená překročení rychlosti. Na měřicím zařízení se dá nastavit vzdálenost finálního snímku vozidla s jeho registrační značkou. Záměrný kříž je na snímku změřeného vozidla v pořádku, na finální fotografii je červené malé kolečko s křížkem, kde je přesně zaznamenáno místo zasažení laserového paprsku na vozidlo. Z výpovědi svědka J. K. bylo zjištěno, že v uvedený den měřili rychlost jízdy vozidel na ulici Staroveské v Proskovicích. Svědek projednával přestupek s žalobcem. Sděl mu, že vzhledem k tomu, že přestupek je opakovaný během roku, nemůže s ním být přestupek vyřešen blokově a byl informován, že věc bude oznámena příslušnému správnímu orgánu. Svědek vypsál oznámení o přestupku, žalobce se odmítl vyjádřit a oznámení podepsat.

Na návrh zmocněnkyně žalobce byl správní spis následně doplněn o videozáznam předmětného přestupku, jímž byl pak u jednání proveden důkaz. Po seznámení se spisovou dokumentací a opětovném provedení listinných důkazů u jednání dne 5.10.2016 a videozáznamem, žalobce k nim neměl žádné námítky a nenavrhl doplnění dokazování. Po tomto jednání správní orgán správní spis již dále nedoplňoval.

Rozhodnutím Magistrátu města Ostravy ze dne 4.11.2016 č. j. SMO/382716/16/DSČ/Dol byl žalobce uznán vinným tím, že 15.3.2016 ve 12:18 hodin, nejméně z nedbalosti řídil v Ostravě – Proskovicích, na ulici Staroveské, u ZŠ Proskovice, ve směru na Ostravu – Stará Ves n. Ondřejnicí, motorové vozidlo tovární značky Opel, RZ X, přičemž v obci překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy 50 km/h, neboť mu byla silničním laserovým rychloměrem LTI 20/20 TruCam naměřena rychlost 79 km/h, a po odečtení možné odchylky rychloměru (- 3 km/h) vozidlo řídil rychlostí nejméně 76 km/h, tedy překročil maximálně dovolenou rychlost nejméně o 26 km/h. Tohoto jednání se dopustil v posledních 12 po sobě jdoucích kalendářních měsících dvakrát (26.6.2015). Tímto jednáním porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, čímž spáchal přestupek v provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta 3.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu dvou měsíců a dále mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení spojené s projednáním přestupku v částce 1.000 Kč a bylo rozhodnuto o splatnosti pokuty a nákladů řízení.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání, o němž žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 24.5.2017 č. j. MSK 162419/2016, jímž rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil tak, že

sankci pokuty snížil z 3.000 Kč na 2.500 Kč a zákaz činnosti snížil z 2 měsíců na 1 měsíc. Ve zbytku rozhodnutí potvrdil.

Soud nesdílí názor žalobce o zániku odpovědnosti za přešůpek uplynutím lhůty a s jeho výkladem přechodných ustanovení zákona č. 204/2015 Sb. Podle článku II. bod 3 přechodných ustanovení se ust. § 20 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, o přerušení běhu lhůty zahájením řízení, použije pouze u přešůpků spáchaných ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Soud považuje za příleřhavou argumentaci žalovaného, že přestože tento článek II. měl podle článku XXVI. téhož zákona nabytí účinnosti až dne 1.10.2016, je nutno učinit závěr, že jde o zjevnou legislativní chybu. Argumentoval přitom, že se jedná o přechodná ustanovení, která z povahy věci upravují postup adresátů měněné právní normy v době bezprostředně následující po nabytí účinnosti takové změny, a proto je jediným smysluplným výkladem takový výklad, že přechodná ustanovení nabývají účinnosti ke stejnému dni, jako změna právní normy, ke které se vztahují, tedy k 1.10.2015. Soud proto souhlasí s názorem žalovaného, že správní orgány postupovaly v souladu s tímto přechodným ustanovením tak, že na přešůpek žalobce, spáchaný po 1.10.2015, již neaplikovaly původní jednoletou lhůtu pro zánik odpovědnosti.

Přisvědčit nelze ani žalobní námitce o nutnosti součinnosti obecní policie s Policií ČR při měření rychlosti. Z výpovědi strážníka T. J. a ze seznamu lokalit určených Policií ČR k měření rychlosti Městskou Policií Ostrava ze dne 14.12.2015 č. j. KRPT-11320-11/ČJ-2015-070706 bylo žalovaným prokázáno, že lokalita měření specifikovaná jako městská část Proskovice, ulice Staroveská, lokalita měření ZŠ Proskovice byla v období od 1.1.2016 do 30.6.2016, tedy k rozhodnému datu 15.3.2016, lokalitou určenou k měření rychlosti vozidel obecní policií, která tuto činnost vykonávala dle ust. § 79a zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Námitka žalobce, že nebylo prokázáno, že by souhlas s měřením na úseku dala jménem Policie ČR oprávněná osoba, tj. např. ředitel příslušného krajského ředitelství a že souhlas s měřením dala za Policii ČR nepověřená (nekompetentní) osoba, je ničím nepodloženou spekulací. Seznam míst určených k měření rychlosti vozidel obecní policií dával na vědomí sdělením ze dne 14.12.2015 Statutárnímu městu Ostrava a Městské policii Ostrava, jak vyplývá z tohoto podkladu nacházejícího se ve spise žalovaného, vedoucí Dopravního inspektorátu Policie ČR, městského ředitelství policie Ostrava. Soud uvedené sdělení považuje za dostačující pro závěr o daném oprávnění obecní policie.

K dalším námitkám žalobce zpochybňujícím správnou funkci rychloměru krajský soud zdůrazňuje, že rychlost automobilu žalobce byla naměřena silničním laserovým rychloměrem LTI 20/20 TruCam, který měl platný ověřovací list vydaný Českým metrologickým institutem. Jestliže by obsluha rychloměru jakýmkoli způsobem nedodržela návod k obsluze, nebo by rychloměr vykazoval nějakou vadu, nebyla by rychlost projíždějícího vozidla vůbec zachycena. Krajský soud v daných souvislostech odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 3 As 82/2012-27, v němž Nejvyšší správní soud odkazem na odborné vyjádření společnosti ATS – Telcom Praha, a.s. ve vztahu ke shodnému typu měřiče rychlosti TruCam LTI 20/20, v němž bylo uvedeno, že celý systém měření je založen na požadavku zajištění toho, aby naměřená hodnota nemohla být zkreslena žádnými vnějšími vlivy a v případě, že došlo ke změření rychlosti, nebylo měření ovlivněno žádnými dalšími vnějšími vlivy a hodnota

odpovídá skutečnosti, Nejvyšší správní soud dovodil, že pokud by došlo k chybě při měření rychlosti, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji přístroje by se objevila zpráva o chybě měření, konec citace. Dle názoru soudu ze správního spisu plynou jasné důkazy, že žalobce řídil motorové vozidlo v obci rychlostí nejméně o 26 km/h vyšší, než byla povolená rychlost 50 km/h, za takové situace neměly správní orgány důvod provádět další důkazy konkrétně návodem k použití měřicího zařízení, dokumentem BBC, vyjádřením Českého metrologického institutu či ověřením výpočtu žalobce dle jím předložené mapky z místa měření exaktní metodou.

Nedůvodnou soud shledává i námitku žalobce, že mu byl nezákonně uložen zákaz řízení všech skupin motorových vozidel. Krajský soud odkazuje na závěry vyjádřené v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 22/2017-37, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že z ust. § 14 odst. 1 zákona o přestupcích (podle něhož zákaz činnosti lze uložit jen za přestupky uvedené ve zvláštní části tohoto zákona nebo v jiném zákoně a na dobu tam stanovenou, nejdéle na 2 roky, a jde-li o činnost, kterou pachatel vykonává v pracovním nebo jiném obdobném poměru, nebo k níž je třeba povolení nebo souhlas státního orgánu, a spáchal-li pachatel přestupek touto činností nebo v souvislosti s ní), nelze dovozovat, že by správní orgán nemohl uložit zákaz řízení všech motorových vozidel a neplyne to ani z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 7/2009-76, na který odkazuje žalobce v žalobě, jak rovněž v uvedeném rozhodnutí dovodil Nejvyšší správní soud.

K namítané vadě výroku soud rovněž odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 10 As 206/2014-33, z nichž vychází a odkazem na ust. § 68 odst. 2 správního řádu a § 77 zákona o přestupcích činí závěr, že bylo dostačující a v souladu se zákonem, pokud správní orgány uvedly ve výroku rozhodnutí k ukládané sankci zákazu řízení motorových vozidel odkaz na ust. § 125c odst. 6 písm. c) bod 1 zákona o silničním provozu a slovní vyjádření – tohoto jednání se dopustil v posledních 12 po sobě jdoucích kalendářních měsících dvakrát (26.6.2015).

Krajský soud neshledává důvodnou ani námitku žalobce, že v řízení o přestupku nebylo prokázáno, že by se téhož přestupku dopustil opakovaně za posledních 12 měsíců. Správní orgány vycházely z evidenční karty řidiče, z níž vyplynulo, že téhož přestupku se žalobce dopustil 26.6.2015, což žalobce ani nijak nezpochybňoval. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že vyplývá-li z ust. § 119 odst. 2 písm. g) zákona o silničním provozu, že registr řidičů obsahuje evidenci spáchaných přestupků, pak datum, které je u jednotlivých záznamů uvedeno, je logicky datum spáchání přestupku, které přestupek identifikuje.

Nedůvodná je i námitka žalobce, že správní orgán I. stupně neuvedl žádné úvahy o zavinění. Opak je pravdou. Úvahy správního orgánu I. stupně jsou obsaženy na str. 9 rozhodnutí Magistrátu města Ostrava, úvahy žalovaného jsou na str. 11 napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného tvoří nedílný celek.

Krajský soud souhlasí s názorem žalovaného, že z ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích plyne, že ústní jednání se v řízení o přestupcích zásadně nařizuje pouze na prvním stupni. V řízení odvolacím lze nařídít ústní jednání, pokud by byly prováděny další důkazy. S návrhem žalobce se žalovaný vypořádal, a to na str. 12 dostatečným

způsobem závěrem, že skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností na základě provedených důkazů a nebylo proto nutné dokazování spáchání přestupku obviněným doplňovat. Namítanou nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů rozhodnutí žalovaného postiženo není.

K žalobní námitce žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně soud uvádí, že správní orgán I. stupně v rozhodnutí reagoval na všechny žalobcovy námitky a dostál svým zákonným povinnostem vyplývajícím z ust. § 68 odst. 3 správního řádu, z celého kontextu odůvodnění rovněž plyne, že se vypořádal i s důkazními návrhy žalobce. Žalobce ani nespecifikuje konkrétně, s kterými jeho námitkami a důkazními návrhy se údajně správní orgán I. stupně nevypořádal.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 27.10.2017

Mgr. Jarmila Úředníčková

samosoudkyně